

Obrazac 3.

FINANCIJSKA AGENCIJA
ODJEL PISARNICE - ZAGREB 1

28-06-2017

PREDSTEČAJNE NAGODBE
PRIMANJE I OTPREMA POŠTE

KLASA
UR. BROJ

FINANCIJSKA AGENCIJA

OIB: 85821130368

RC Zagreb

Ulica grada Vukovara 70

10000 Zagreb

Nadležni trgovački sud   Trgovački sud u Zagrebu, 10000 Zagreb, Amruševa 2/II
Poslovni broj spisa   89. St-1719/17

PRIJAVA TRAZBINE VJEROVNIKA U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU

PODACI O VJEROVNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv   VOĆE ROYAL d.o.o. u stečaju
OIB   27354046277
Adresa / sjedište   10000 Zagreb, Bulatova 20

PODACI O DUŽNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv   AWT INRETNATIONAL Trgovina i usluge d.o.o.
OIB   57159149897
Adresa / sjedište   10000 Zagreb, Slavonska avenija 52/a

PODACI O TRAZBINI:

Pravna osnova tražbine (npr. ugovor, odluka suda ili drugog tijela, ako je u tijeku sudski postupak oznaku spisa i naznaku suda kod kojeg se postupak vodi)

Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu od 13. prosinca 2007. g., posl. broj: XLIX-P-1205/2006-72

Iznos dospjele tražbine	2.390.478,82 kn
Glavnica	661.039,23 kn
Kamate	1.468.311,89 kn
Trošak parničnog postupka	261.127,70 kn

Iznos tražbine koja dopijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka
2.390.478,82 kn

Dokaz o postojanju tražbine (npr. račun, izvadak iz poslovnih knjiga)

-Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu od 13. prosinca 2007. g., posl. broj: XLIX-P-1205/2006-72

-Obračun kamata 33

-Obračun kamata 34

Vjerovnik raspolaže ovršnom ispravom DA / NE za iznos _____ (kn)

Naziv ovršne isprave

PODACI O RAZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova razlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi razlučno pravo

Iznos tražbine _____ (kn)

Razlučni vjerovnik odriče se prava na odvojeno namirenje ODRIČEM / NE ODRIČEM

Razlučni vjerovnik pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

PODACI O IZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova izlučnog prava

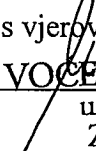

Dio imovine na koji se odnosi izlučno pravo

Izlučni vjerovnik pristaje da se izdvoji predmet na koji se odnosi njegovo izlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

Mjesto i datum
Zagreb, 27.06.2017.

Potpis vjerovnika

VOCE ROYAL d.o.o.
u stečaju
Zagreb

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU po sucu pojedincu Mladenu Šimundiću u parničnom predmetu tužitelja VOĆE ROYAL d.o.o. Zagreb, Bulatova 20, po pun. Luka Vuković, odvjetnik iz Zagreba, Kneza Branimira 39, protiv tuženika AWT INTERNATIONAL d.o.o. Zagreb, Slavenska bb, po pun. Mr. Darko Terek, odvjetnik iz Zagreba, Marjanovićev prilaz 13, radi isplate, nakon što je, u prisutnosti punomoćnika stranaka, održana i zaključena glavne rasprave dana 29. studenog 2007. godine, na ročištu za objavu presude dana 13. prosinca 2007. godine

presudio je

I Utvrđuje se da postoji tražbina tužitelja VOĆE ROYAL d.o.o. Zagreb prema tuženiku AWT INTERNATIONAL d.o.o. Zagreb, u iznosu od 2.320.944,24 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na iznos od 1.413.411,34 kn od 29.12.2005. godine do isplate i na iznos od 906.119,50 kn od 03.03.2006. godine do isplate.

II Utvrđuje se da postoji tražbina tuženika AWT INTERNATIONAL d.o.o. Zagreb, prema tužitelju VOĆE ROYAL d.o.o. Zagreb, u iznosu od 1.658.491,61 kn sa dospijecem 01. siječnja 2006. godine.

III Vršiti se prijebaj navedenih tražbina na način da se, na dan 01. siječnja 2006. godine, dospjelo potraživanje tužitelja VOĆE ROYAL d.o.o. u iznosu od 1.413.411,34 kn prebija sa dijelom dospjelog potraživanja tuženika AWT INTERNATIONAL d.o.o. u iznosu od 1.658.491,61 kn.

IV Vršiti se prijebaj preostale tražbine tuženika AWT INTERNATIONAL d.o.o. u iznosu od 245.080,27 kn sa dijelom dospjele tražbine tužitelja VOĆE ROYAL d.o.o. u iznosu od 245.080,27 kn, na dan 03.03.2006. godine.

V Nalaže se tuženiku AWT INTERNATIONAL d.o.o. da, u roku od 8 dana, isplati tužitelju VOĆE ROYAL d.o.o. iznos od 661.039,23 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 03. 03. 2006. godine do isplate.

VI Tuženik AWT INTERNATIONAL d.o.o. Zagreb, dužan je tužitelju VOĆE ROYAL d.o.o. Zagreb vratiti:

- bjanko zadužnicu izdanu dana 19.11.2004. godine, ovjerenu po javnom bilježniku pod poslovnim brojem OV-7701/2004 na iznos od 500.000,00 kn,

- bjanko zadužnicu izdanu dana 07.06.2005. godine, ovjerenu po javnom bilježniku pod poslovnim brojem OV-4200/2005 na iznos od 500.000,00 kn,

- bjanko zadužnicu izdanu dana 07.06.2005. godine, ovjerenu po javnom bilježniku pod poslovnim brojem OV-4201/2005 na iznos od 500.000,00 kn,

- bjanko zadužnicu izdanu dana 07.06.2005. godine, ovjerenu po javnom bilježniku pod poslovnim brojem OV-4202/2005 na iznos od 500.000,00 kn,

- bjanko zadužnicu izdanu dana 13.07.2005. godine, ovjerenu po javnom bilježniku pod poslovnim brojem OV-5290/2005 na iznos od 1.000.000,00 kn

VII Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 261.127,70 kn, u roku od 8 dana.

VII Odbija se tužitelj sa zahtjevom za isplatu daljih troškova parničnog postupka u iznosu od 68.877,10 kn.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi kako je sa tuženikom sklopio Ugovor o kupoprodaji broj 14-1-02971-04 u kojemu tužitelj kupuje a tuženik prodaje razne džemove u staklenim bocama hermetički zatvorenih metalnim poklopcima. Nakon primitka robe, tužitelj je izvršio uobičajeni pregled metodom slučajnog odabira, robu prepakirao, etiketirao i otpremio svom kupcu. Inozemni kupac obavijestio je tužitelja o lošoj kvaliteti robe a tužitelj je o tome obavijestio tuženika. Tužitelj smatra da se radilo o robi sa skrivenim nedostacima koji se nisu mogli otkriti uobičajenim pregledom te da je tuženik odgovoran za nastalu materijalnu štetu tuženiku. Šteta se sastoji od troškova povrata navedene robe i izmakle koristi jer je inozemni kupac odustao od ranije dogovorenih količina.

Tuženik je osporio tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, navodeći kako se, u ovom slučaju, radi o prividnom, simuliranom ugovoru koji nema učinka među ugovornim stranama te da su stranke, u naravi, sklopile drugi, disimulirani ugovor – ugovor o pozajmici. Tijekom postupka tuženik je istaknu i druge prigovore (isključiva odgovornost tužitelja, sporno vlasništvo robe) o kojima sud više navodi u daljem tijeku obrazloženja.

Podneskom od 15. 02. 2007. godine tužitelj je proširio tužbu na način da je zatražio i vraćanje predanih instrumenata osiguranja a takvo proširenje sud je dopustio raspravnim rješenjem od 18. svibnja 2007. godine.

U svom podnesku od 25. studenog 2007. godine tuženik je postavio protutužbeni zahtjev kojim traži isplatu iznosa od 1.658.491,61 kn time da je, na ročištu 29. 11. 2007. godine, izjavio kako se ova protutužba ima smatrati prigovorom radi prijeboja.

Obzirom na ove navode stranaka, osnovni zadatak suda, u ovom predmetu, bio je da utvrdi postojanje i vrstu pravnog odnosa stranaka, nastanak štete i njenu visinu te odgovornost kao i dopuštenost te osnovanost prigovora radi prijeboja.

Dokazni postupak

Radi jednostavnosti presude, kako bi se izbjeglo da ista predstavlja samo nabranjanje dokumentacije koju su dostavile stranke, u ovom tijeku obrazloženja sud će samo naznačiti važnije isprave, po pojedinim stranicama.

Tužitelj je uz tužbu dostavio predmetni Ugovor, zapisnike o pregledu robe, prepisku sa stranim kupcem, račune koje je platio i drugu dokumentaciju (str. 7.-145. spisa). Nadalje, tužitelj je višekratno ponavljano dostavu dijela ili cjelokupne već ranije dostavljene dokumentacija (str. 155.-159. spisa, 204.-306. spisa), zatim prepisku sa prokuristom tuženika i presliku nepotpisanog Anexa Ugovora (str. 409.-411. spisa), dopis Vitaminke i Ugovor (str. 472.-474. spisa), radne naloge (str. 481.-524. spisa) a ponavlja dostavu dokumentacije iz spisa i dijelova spisa uz prijedlog za određivanje privremene mjere (str. 559.-614. spisa).

Tuženik je dostavio presliku tužiteljevog izvještaja o kvaliteti proizvoda (str. 317.-321. spisa), makar je isti tužitelj dostavio uz tužbu; izjavu o priznanju duga, ugovor o pristupanju dugu, dopis tužitelju i druge isprave (str. 347.-365. spisa), ugovor i prepisku tužitelja sa Vitaminom iz Balcia Luke (str. 400.-405. spisa), slike staklenki (str. 317. spisa), izjavu Gordane Kos i Pere Marića (str. 468.-471. spisa, ponovljeno na str. 491.-494. spisa), uz protutužbu dostavlja presliku računa (str. 542.-544. spisa), izjavu o priznanju duga, izvod iz otvorenih stavaka i ugovor dostavlja ponovo na str. 658.-663. spisa.

Nadalje, sud je proveo financijsko vještačenje po vještaku mr. sc. Ivan Tkalec, koji je dostavio svoj nalaz (str. 168.-176. spisa) te je, nakon tuženikovih primjedbi na nalaz i mišljenje, isti saslušan na ročištu 29. studenog 2007. godine (str. 615.-619. spisa).

Tijekom postupka saslušani su Tatjana Klarić Jurković (str. 381.-383. i 386. spisa), direktorica tužitelja, Damir Dragičević (str. 413. i 414. spisa), prokurista tuženika i Miho Glavić (str. 383.-386. spisa), predsjednik uprave tuženika a stranke su odustale od saslušanja Toni Jurkovića.

Sud je odbio prijedlog tuženika da se predloženi svjedoci Pero Marić i Gordana Kos saslušaju zamolbenim putem kod Općinskog suda u Banja Luci. Ovo iz razloga što je tuženik dostavio sudu ovjerene izjave navedenih svjedoka koje su dovoljne za utvrđivanje važnih činjenica te nema potrebe za provođenje dokaza njihovim saslušanjem, tim više što tuženik predlaže da se isti saslušaju zamolbenim putem. Naime, ovaj sud smatra kako doista nema razloga za takvo saslušanje predloženih svjedoka obzirom da je Banja Luka relativno blizu Zagreba te nema nikakvog razloga da se ti svjedoci ne saslušaju na ovom sudu. Zbog toga sud ovakav prijedlog tužitelja prvenstveno smatra još jednim nastojanjem da se postupak produlji kako bi se izbjegla odgovornost za naknadu štete, posebno imajući u vidu navode njihovih izjava.

Kao što je vidljivo, tužitelj i tuženik su višekratno ponavljali svoje navode i dostavljali istovjetne isprave. Stoga se, u daljem tijeku obrazloženja, neće navoditi sva mjesta gdje se pojedine bitne isprave nalaze već samo jedno od njih.

Materijalni propisi

Bez obzira na to što se, u tijeku obrazloženja, jasno navodi na koje se propise sud poziva, smatram kako je oportuno da se isti navedu na jednom mjestu, radi lakše preglednosti.

Dakle, prilikom donošenja odluke u ovom predmetu sud je primijenio slijedeće materijalne propise:

- Zakon o obveznim odnosima (preuzet kao propis RH u NN 53/91, izmjene u NN 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01)
- Zakon o računovodstvu (NN 90/92, izmjene u Zakonu o registru godišnjih financijskih izvještaja NN 47/03 i Zakonu o reviziji NN 146/05)
- Međunarodne računovodstvene standarde (NN 95/96, 39/97, 3/99, 25/99, 148/99 i 2/00)
- Zakon o trgovačkim društvima (NN 111/93, 34/99, 52/00 i 118/03)
- Opći porezni zakon (NN 127/00, 86/01 i 150/02),
- Zakon o porezu na dobit (NN 177/04, 90/05 i 57/06)
- Zakon o porezu na dodanu vrijednost (NN 47/95, 106/96, 164/98, 105/99, 54/00, 73/00, 127/00, 48/04, 82/04, 90/05 i 76/07).
- Naredbu o vođenju nadzorne knjige o tekućim i kapitalnim poslovima s inozemstvom (NN br. 145/03)
- Kazneni zakon (NN 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 105/04, bez izmjena u nn 85/05, 71/06 i 110/07)
- Ovršni zakon (NN 57/96, izmjene u NN 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04 i 88/05)
- Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (NN 91/096, 68/98, 111/03, 112/03 i 73/00, 129/00, 114/01, 79/96 i 141/06)
- Tarifu o nagradama i naknadi troškova odvjetnika (NN 91/04 i 37/05);
- Zakon o sudskim pristojbama i Tarifu sudskih pristojbi (NN 26/03, pročišćeni tekst).

Od procesnih propisa, naravno, primijenjene su odredbe Zakona o parničnom postupku (preuzetog kao propis RH u NN 53/91, izmjene u NN 91/92 112/99, 117/03 i u Zakonu o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona NN 88/05, u daljem tekstu ZPP)

Simulirani i disimulirani ugovor – neosnovanost prigovora

Obzirom da se, tijekom cijelog postupka, povlači teza tuženika kako je on samo financirao kupnju robe, da je Ugovor o kupoprodaji simulirani pravni posao kojim se pokriva pravi, disimulirani ugovor o pozajmici te da su izdani računi fiktivni, očito je potrebno ovu situaciju tuženiku dodatno pravno i knjigovodstveno pojasniti.

Ovakav stav tuženika, u kojemu se tvrdi da su njegove poslovne knjige, u naravi, fiktivne, nije neuobičajen u našoj pravnoj praksi i sa njom se susrećemo gotovo svakodnevno. Na žalost, postaje sve očitije kako se takvo, nedopušteno, ponašanje smatra normalnim i redovnim. Prema mišljenju ovog suda, takvo nešto ne smije se dozvoliti pa zato krenimo redom u pojašnjavanje razloga zbog kojih sud smatra da je pravni stav tuženika u ovom predmetu nedopustiv.

Neosnovanost i nedopustivost stava tuženika proizlazi iz teksta zakonskih normi koje propisuju prava i dužnosti poslovnih subjekata a ove norme mogu se podijeliti na knjigovodstveno-porezne i pravne norme. Zbog očitog nerazumijevanja prava i obaveze poslovnog subjekta, u nastavku obrazloženja dajem detaljnije pojašnjenje, kako se ovakve situacije ne bi ponavljale u budućnosti.

a) Knjigovodstvena i porezna situacija

Način evidentiranja poslovnih promjena u poslovnim knjigama određen je Zakonom o računovodstvu (NN 90/92, izmjene u Zakonu o registru godišnjih financijskih izvještaja NN 47/03 i Zakonu o reviziji NN 146/05) i Međunarodnim računovodstvenim standardima (NN 95/96, 39/97, 3/99, 25/99, 148/99 i 2/00) dok je u pogledu poreznog statusa i obaveza materija regulirana Općim poreznim zakonom (NN 127/00, 86/01 i 150/02), Zakonom o porezu na dobit (NN 177/04, 90/05 i 57/06) te Zakonom o porezu na dodanu vrijednost (NN 47/95, 106/96, 164/98, 105/99, 54/00, 73/00, 127/00, 48/04, 82/04, 90/05 i 76/07).

Osim naprijed navedenog na uvoz robe još se primjenjuju i zakonski propisi o carini, te devizni propisi no oni se u daljem tekstu samo marginalno obrađuju i nemaju neki posebni utjecaj na ovaj predmet.

Dakle, kada se govori o evidenciji i poreznoj situaciji u slučaju uvoza i daljnje prodaje robe postoje dvije osnovne situacije:

- roba se uvozi na skladište i dalje prodaje
- roba se uvozi i odmah transferira dalje (uopće ne dolazi na skladište nego se samo vrši tranzit).

a)a) Uvoz robe na skladište i dalja prodaja

Nabava robe evidentira se u poslovnim knjigama na kontima zaliha trgovačke robe. Nabavnu vrijednost čine: kupovna cijena, carina, prijevoz i svi drugi zavisni troškovi nabave potrebni da bi roba bila spremna za daljnju prodaju (sukladno Međunarodnom računovodstvenom standardu 2).

Sukladno Zakonu o porezu na dodanu vrijednost (članak 7.), prilikom uvoza i obratovanja robe, obračunava se i plaća PDV. Plaćeni PDV u poslovnim knjigama evidentira se kao pretporez i u prijavi PDV-a prikazuje kao pretporez za mjesec u kojem je plaćen.

U trenutku prodaje robe, evidentiraju se prihodi od prodaje robe, te se obračunava PDV na vrijednost robe iskazanu u računu.

Istovremeno, evidentira se i izlaz robe sa skladišta i knjiži na rashode (Nabavna vrijednost prodane robe). Dakle, prodajom robe knjiže se prihodi od prodaje robe, u visini prodajne vrijednosti bez PDV-a i rashodi od prodaje robe, u visini nabavne vrijednosti robe (u ovom slučaju prema inozemnoj fakturi uvećanoj za dodatne troškove carine, prijevoza i drugo).

Usporedbom prihoda od prodaje robe i rashoda vezanih uz tu robu utvrđuje se marža koja je ostvarena ovom transakcijom. Ukoliko je ostvarena marža na predmetnoj transakciji, ostvarena je i direktna korist od uvoza i daljnje prodaje robe, jer je marža karakteristična za veleprodaju.

a) b) Uvoz i prodaja robe bez zadržavanja na skladištu - tranzit

Ukoliko se radi o tranzitu, kako to proizlazi iz tvrdnji tuženika, bez zadržavanja robe na skladištu uvoznika, onda se u pravilu uvoz i prodaja knjiže na slijedeći način:

U trenutku uvoza robe i primitka carinske deklaracije evidentiraju se rashodi od prodaje robe u tranzitu po nabavnoj vrijednosti, te se izdaje izlazni račun, temeljem kojeg se iskazuju prihodi od prodaje robe u tranzitu.

Situacija koja je navedene s poreznog aspekta (PDV) u prethodnom slučaju identična je i u ovom slučaju. Razlika je jedino u evidentiranju robe, jer se u ovom slučaju na knjiži zaliha trgovačke robe. Situacija vezano za ostvarenu maržu također je identična kao u prethodnom slučaju.

S aspekta poreza na dobit, u oba slučaju prinosi povećavaju poreznu osnovicu, a rashodi nabavne vrijednosti prodane robe smanjuju poreznu osnovicu.

Dakle, ako je ostvarena marža, postoji i osnovica za oporezivanje dobiti od ove transakcije. Ukoliko bi roba bila prodana po nabavnoj vrijednosti, ova transakcija bi bila porezno neutralna. Pri tome treba uzeti u obzir zavisne troškove nabave (carina, prijevoz, špediterski troškovi, ...).

Važno je napomenuti i slijedeće: u slučaju uvoza robe, uvoznik je dužan svaki obavljeni posao evidentirati u Nadzornoj knjizi, koja se vodi temeljem Naredbe o vođenju nadzorne knjige o tekućim i kapitalnim poslovima s inozemstvom (NN br. 145/03).

Nadzorne knjige se vode za svaki sklopljeni tekući i kapitalni posao s inozemstvom, odnosno za svaki posao s inozemstvom u kojem se obavljaju plaćanja ili naplate u stranim sredstvima plaćanja i u kunama.

Obvezni je sadržaj svake nadzorne knjige, bez obzira da li se radi o tekućim ili kapitalnim poslovima, slijedeći:

- redni broj i datum unosa podataka
- oznaku i datum isprave koja je osnovom za izvršeno plaćanje ili naplate (ugovor, predugovor, pismo namjere, predračun, račun, zaključnica...)
- naziv tvrtke i zemlju sjedišta nerezidenta s kojim je sklopljen posao
- ugovorenu vrijednost posla

oznaku u čije je ime i za čiji je račun sklopljen posao postotak ugovorene zastupničke ili posredničke provizije datum, iznos i način izvršenog plaćanja ili naplate odnosno prijenosa sredstava oznaku i datum odobrenja ili rješenja dobivenog od tijela državne uprave ili pravnih osoba s javnim ovlastima, sukladno odredbama Zakona o deviznom poslovanju, za sklapanje i izvršavanje poslova iz područja tekućih i kapitalnih transakcija s inozemstvom oznaku rednog broja i godine unosa podataka ako je posao već upisan u neku od nadzornih knjiga.

Dakle, posao uvoza robe trebao je biti evidentiran u Nadzornoj knjizi, a ukoliko bi se radilo o poslu u nečije ime ili za nečiji račun, to bi također trebalo pisati u nadzornoj knjizi.

b) Pozajmica

Ukoliko bi se radilo samo o pozajmici, onda nema naprijed navedenih knjiženja, nego bi evidencija bila kako slijedi:
 - u trenutku davanja pozajmice, kod davatelja pozajmice evidentiralo bi se potraživanje za dane pozajmice, u iznosu kojem je isplata izvršena
 - istovremeno, kod primatelja pozajmice, knjižila bi se obveza za primljena sredstva u visini primljenog iznosa

U slučaju pozajmice, uvoznik bi ispostavio račun samo za obračunate kamate, na kojem bi bilo navedeno obračunsko razdoblje, osnovica, kamatna stopa, obračunati iznos kamate i PDV na obračunatu kamatu, budući da se radi o pravnim osobama, koje prema Zakonu o PDV-u moraju obračunavati PDV na kamatu. Ukoliko se radi o beskamatnoj pozajmici, davatelj pozajmice obračunava PDV na stopu od 4%.

U poslovnim knjigama tuženika u ovom slučaju ne bi bilo rashoda na ime isplaćene pozajmice, nego bi bili iskazani samo prihod od obračunate kamate.

Iz dokumentacije koja prileži spisu može se jasno utvrditi kako je, u poslovnim knjigama tuženika, trebao biti iskazani prihod od prodaje robe, rashodi od prodaje robe (ukoliko je bila iskazana zalihe robe na skladištu), ostvarena marža, iskazan pretporez pri uvozu, vođena nadzorna knjiga uvoza radi se o uvozu robe i daljoj prodaji. Sve ovo, naravno, pod uvjetom da je tuženik uredno vodio svoje poslovne knjige.

U slučaju da postoje evidencije koje su navedene, a u naravi se radilo o pozajmici, tada bi bio prekršen Zakon o računovodstvu (navodim citat iz Zakona o računovodstvu koji je bio na snazi do 31.12.2007. godine - NN 146/05) jer knjigovodstvene isprave ne predstavljaju vjerno i istinito poslovni događaj, evidentiranje u poslovnim knjigama nije vršeno na temelju vjerodostojne isprave, ...

Također, bio bi prekršen Zakon o deviznom poslovanju (NN 96/03) i Naredba o vođenju nadzorne knjige o tekućim i kapitalnim poslovima s inozemstvom (NN 145/03), obzirom da je tuženik robu platio proizvođaču a o ostvarenim ujelima iz Kaznenog zakona više u nastavku obrazloženja.

c) Pravna situacija

Kada se govori o prividnom i prikrivenom ugovoru iz čl. 66. ZOO-a, odnosno, kako ga

tuženik naziva simuliranom i disimuliranom ugovoru, valja ukazati na jednu pogrešku koja se često ponavlja u praksi a koju je počinio i tuženik. Naime, u obrazlaganju svog pravnog stava tuženik polazi od pretpostavke da je odredba čl. 66. ZOO-a nešto što vrijedi samo po sebi, izvan ostalih pozitivnih propisa pa istu tako i tumači.

No, odredba čl. 66. ZOO-a samo je opća odredba koja regulira jednu pravnu situaciju a njenu primjenu na konkretan slučaj bitno je različita, posebno ovisno o tome da li se primjenjuje na fizičke osobe ili poslovne subjekte.

Obzirom da se tvrdnje tuženika razlikuju od financijske dokumentacije koju je upravo on izdao, postavlja se pitanje da li je potrebno da sud, u ovom postupku, ispituje da li je stvarni pravni odnos između stranaka doista različit od onoga koji proizlazi iz poslovnih knjiga ili, primjenom pravila o zakonskim predmjetima, to nije potrebno.

Polazeći od činjenice da su tužitelj i tuženik u ovom postupku poslovni subjekti koji su dužni voditi poslovne knjige po zakonu te, posebno, od činjenice da je člankom 287. Kaznenog zakona propisana kaznena odgovornost zbog povrede obaveze vođenja poslovnih knjiga, člankom 286. KZ-a propisana kaznena odgovornost za utaju poreza a čl. 311. ZK-a kaznena odgovornost za krivotvorenje isprave, sud smatra kako za takvo ispitivanje nema pravnog osnova.

Naime, prema odredbi čl. 287. Kaznenog zakona svatko tko ne vodi poslovne knjige ili ih vodi tako da je otežana preglednost poslovanja može se kazniti zatvorom u trajanju do 5 godine. Ako je točna tvrdnja tuženika, tada je tuženik u svojim poslovnim knjigama morao evidentirati lažne podatke a time je otežao i preglednost poslovanja i ostvario osnovna obilježja ovog kaznenog djela.

Dalje, ukoliko se radi o pozajmici tada se može smatrati da je tuženik, knjiženjem računa kao rashoda, počinio i kazneno djelo utaje poreza iz čl. 286. KZ-a (iznos plaćene robe prema ugovoru upisuje se kao trošak i za toliko se smanjuje porezna osnovica dok se pozajmica ne knjiži kao trošak poslovanja niti se njeno vraćanje knjiži kao prihod) za koje je propisana kazna zatvora do pet godina.

Nadalje, u situaciji da sud prihvati tvrdnju tužitelja da se doista radilo o pozajmici, tada bi se tužitelj našao suočen i sa odredbom čl. 311. KZ-a koja propisuje kaznu zatvora od 5 godina za krivotvorenje isprave (u ovom slučaju računa). Naime, ako je riječ o pozajmici, tada se račun izdaje samo za kamatu dok je tužitelj izdao račun za cijeli iznos. Račun koji sastavi poslovni subjekt predstavlja vjerodostojnu ispravu po čl. 28. st. 1. Ovršnog zakona (NN 57/96, izmjene u NN 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04 i 88/05) te je njegovo krivotvorenje zakonski kažnjivo a tužitelj je izdao račune za prodanu robu. Dakle, ako se radilo o pozajmici tada je tužitelj mogao izdati samo račun za kamatu a ne za robu.

Odredba čl. 428. Zakona o trgovačkim društvima (NN 111/93, 34/99, 52/00 i 118/03) kao prisilni propis također jasno propisuje kako uprava društva odgovara za vođenje poslovnih knjiga a slična obaveza postoji i u čl. 4. Zakona o računovodstvu (NN 90/92, izmjene u Zakonu o registru godišnjih financijskih izvještaja NN 47/03 i Zakonu o reviziji NN 146/05) po kojoj poduzetnik odgovara za izdavanje knjigovodstvene isprave.

Zakon o računovodstvu u svom članku 1. st. 1. jasno propisuje kako se poslovne knjige moraju voditi po načelima urednog knjigovodstva, tako da u njima budu vidljivi poslovi i stanje imovine poslovnog subjekta a poslovni događaji moraju se moći pratiti prema njihovom nastajanju i razvoju. Članak 2. istog zakona određuje da unos svih podataka u poslovne knjige poduzetnika mora biti utemeljen na urednim i vjerodostojnim knjigovodstvenim ispravama koje predstavljaju pisani dokaz o nastaloj poslovnoj promjeni.

Drugim riječima, svaki poslovni subjekt mora u svojim poslovnim knjigama evidentirati svaki poslovni potez i svaku knjigovodstvenu ispravu a istinitost takvih navoda se predmnijeva. Tuženika nitko nije prisilio na sklapanje ugovora o kupoprodaji i mora biti svjestan da je, sklapanjem takvog posla ujedno prihvatio i sve posljedice te rizike koje takav poslovni posao sa sobom nosi.

d) Zaključak i dalji postupak suda po ovom prigovoru

Iz svega navedenog jasno proizlazi da sud ne može prihvatiti tvrdnje tuženika kako se, u ovom predmetu, radilo o simuliranom ugovoru o kupoprodaji i disimuliranim ugovoru o pozajmici – takva je tvrdnja u suprotnosti sa ispravama koje se nalaze u spisu i po kojima su nastala prava i obaveze stranaka kao i sa zakonskim predmnjevama koje pretpostavljaju načelo povjerenje u poslovne knjige.

Kada bi sud prihvatio takav stav tuženika, to bi značilo da mora ne samo zanemariti sve isprave koje prileže spisu već i da mora poći od pretpostavke da je tuženik počinio brojne prekršaje iz Zakona o računovodstvu, Zakon o deviznom poslovanju i Naredbe o vođenju nadzorne knjige o tekućim i kapitalnim poslovima s inozemstvom te da postoji i osnovana sumnja kako su počinjena kaznena djela iz čl. 286.; 287. i 311. Kaznenog zakona.

Zbog toga sud smatra kako pravni odnos tužitelja i tuženika predstavlja odnos kupca i prodavatelja, sve u skladu sa sklopljenim ugovorom i ispravama koje prileže spisu. No, kako se izjave saslušanih svjedoka – prokuriste i predsjednika uprave tuženika – u suprotnosti sa ispravama koje prileže spisu i zaključku suda, ovaj je sud mora, po službenoj dužnosti, o tome obavijestiti nadležno Državno odvjetništvo radi donošenja odluke o pokretanju postupka radi davanja lažnog iskaza iz čl. 303. KZ-a.

Pravna osnovanost tužbenog zahtjeva

Kako je to već navedeno, pravni odnos tužitelja i tuženika predstavlja odnos kupca i prodavatelja i na njega se primjenjuju pravila o odgovornosti prodavatelja za materijalne nedostatke stvari iz čl. 478. st. 1. i 2. ZOO-a. Pri tome se ukazuje na utvrđeni lanac prodaje predmetne robe – proizvođač Vitaminka prodao je robu tuženiku, ovaj je istu prodao tužitelja koji je robu isporučio svom kupcu u inozemstvo.

Naime, u ovom konkretnom slučaju sud smatra kako se radilo o skrivenim nedostacima stvari, koji se nisu mogli utvrditi uobičajenim pregledom a koji su posljedica nečega što je postojalo prije prijelaza rizika na kupca.

Nadalje, sud smatra kako nema nikakvog osnova za isključenje odgovornosti tuženika kao prodavatelja po odredbi čl. 480. st. 2. ZOO-a iz razloga što je tužitelj poduzeo sve korake da eventualne vidljive nedostatke uoči no, kako se radilo o skrivenim nedostacima, iste nije niti mogao primijetiti te je zbog toga nastala šteta. Ovome treba dodati i činjenicu da je proizvođač – tvrtka Vitaminka iz Banja Luke – prihvatio povrat džema i iste preradio, bez naknade, kako to jasno proizlazi iz ovjerene izjave direktora prodaje Vitaminke, g. Pere Marića (str. 537. i 538. spisa).

Dakle, tuženik, kao prodavatelj, odgovara tužitelju za štetu koju je pretrpio zbog skrivenih nedostataka, prema odredbi čl. 488. ZOO-a. Naime, tužitelj je zatražio otklanjanje nedostataka (što je učinio proizvođač, kao osoba koja je tuženiku prodala predmetnu robu) a ima pravo i na naknadu štete koju potražuje od tuženika, kao osobe koja je njemu prodala navedenu robu.

Činjenica da je proizvođač prihvatio reklamaciju i dao zamjensku robu ne oslobađa tuženika od odgovornosti za materijalne nedostatke, posebno ne odgovornosti za štetu.

Posebno valja ukazati na činjenicu da je upravo tuženik, svojim dopisom koji je upućen proizvođaču dana 22. 02. 2005. godine (str. 23. spisa) konstatirao nezadovoljavajuću kvalitetu džemova koje mu je proizvođač isporučio i to zbog neadekvatnog želiranja i smanjenog viskoziteta gotovog proizvoda. Nadalje, Vitaminka A.D. svojim dopisom od 10. 03. 2005. godine (str. 25. spisa) prihvaća reklamaciju vraćenih džemova i preuzima obavezu isporuke zamjenskih džemova.

Ovo znači kako nije sporno postojanje skrivenih nedostataka robe i da je tuženikovo ponašanje (tvrdnje o simuliranom i disimuliranom ugovoru) prvenstveno usmjereno na izbjegavanje odgovornosti.

Zakonske odredbe su jasne – prodavatelj odgovara za materijalne nedostatke proizvoda i to što je proizvođač, kao osoba koja je tuženiku prodala predmetne proizvode, prihvatio reklamaciju ne oslobađa tuženika od odgovornosti prema tužitelju, kao osobi koja je od njega tu robu kupila. Naravno, tuženik ima pravo tražiti od proizvođača da mu nadoknadi štetu koju će on platiti tužitelju i, primjerice, mogao je tijekom postupka zatražiti od proizvođača da se umiješa u parnicu. No, to je odnos tuženika i proizvođača i ne utječe na odgovornost tuženika prema tužitelju u ovom postupku.

Nadalje, sud ukazuje i na prespisku prokuriste tuženika sa proizvođačem (str. 409. spisa), koja jasno pokazuje da se radilo upravo o skrivenim nedostacima te da je takvo mišljenje imao i tuženik.

Nadalje, iz maila koji je prokurista tuženika uputio tužitelju, zajedno sa Anexom ugovora (str. 410. i 411. spisa), vidljivo je i da on, tom prilikom, prihvaća svoj dio odgovornosti, od čega je naknadno odustao iz nepoznatog razloga (makar je, prilikom saslušanja, prokurista tuženika je izjavio kako se ne sjeća točno što su nudili tužitelju i da ne zna koji je sadržaj poslanog Anexa – zapisnik na str. 414. spisa).

Zbog toga sud smatra kako je tuženik bio upoznat sa cijelom situacijom i da se, u osnovi, slagao sa navodima tužitelja. Razlozi zbog kojih je došlo do ovog spora, mogu se razaznati iz iskaza direktorice tužitelja – nakon ove prepiske, dalji posao vodio je Miho Glavić a ne prokurista tuženika te je došlo do prekida komunikacije i odbijanja tuženika da snosi odgovornost.

Prigovor isključive odgovornosti tužitelja

Tijekom postupka tuženik je višeputno isticao kako je upravo direktorica tužitelja, Tatjana Klarić Jurković, bila osoba koja je nadgledala proizvodnju džema i koja je utjecala na kvalitetu istog. Kao konačni dokaz ove tvrdnje tuženik je dostavio izjavu Gordane Kos, koja je ustvrdila kako je upravo direktorica tužitelja tražila da proizvod bude sa što manje pektina, da se lakše razmazuje. Iz ovog prigovora tuženika vidljivo je da se isti poziva na odredbe čl. 480. ZOO-a koji regulira slučajeve u kojima ne postoji odgovornost prodavatelja (nedostaci koji su morali biti poznati kupcu ili mu nisu mogli ostati nepoznati).

No, takav stav tuženika nema uporište u provedenim dokazima tijekom postupka. Postupak tužitelja, koji je nadgledao proces proizvodnje, predstavlja samo oblik savjesnog i brižljivog postupanja tužitelja, koji je poduzeo sve što je u njegovoj moći da se ovakva situacija izbjegne.

Naprotiv, u ovom slučaju radilo se o skrivenim nedostacima proizvoda koji su se pokazali kasnije i nisu se mogli utvrditi redovnim pregledom, što je vidljivo iz isprava koje prileže spisu.

Naime, u ovom postupku nije sporno da je upravo tuženik, svojim dopisom i pisanicima na str. 22.-25. spisa obavijestio proizvođača o tome kako je razlog za reklamaciju nedovoljno i neadekvatno želiranje navedenih proizvoda. Na str. 26. spisa nalazi se dopis proizvođača kojim prihvaća navedenu reklamaciju i daje svoju suglasnost za vraćanje i isporuku novih džemova. Nije sporno niti to da je ova reklamacija u cijelosti ostvarena, nikladno prepiski tuženika i proizvođača.

Stoga ne stoji prigovor tuženika kako bi odgovornost za nedostatke ležala na tužitelju jer, u tom slučaju, tuženik ne bi tražio od proizvođača da prihvati reklamaciju niti bi proizvođač istu usvojio. Navodi iz izjava Gordane Kos i Pere Marića o tome kako je proizvođač ovo učinio samo zbog nastavka suradnje nisu od utjecaja na ovakav zaključak suda – prihvati reklamacije ima svoje jasne zakonske posljedice koje, između ostalog, pretpostavljaju i odgovornost za naknadu štete.

Postojanje duga tužitelja prema tuženiku

Niti ova okolnost nije od utjecaja na utvrđivanje odgovornosti tuženika kao prodavatelja prema tužitelju kao kupcu. Naime, tužitelj ne spori postojanje duga za kupljenu robu od tuženika i to je jasno priznao, kako u osnovu tako i u visini, upravo onako kako je postavljen prigovor radi prijeboja.

Vlasništvo robe

Tuženik je, između ostalog, izjavio i kako tužitelj nije smio izvoziti robu jer je ista, sve do plaćanja, bila vlasništvo tuženika (svjedočenje Mihe Glavića, str. 384. spisa). Ovakav prigovor također nije od utjecaja na osnovanost tužiteljevog potraživanja – tuženik je izdao račune za prodanu robu a, temeljem odredbe čl. 116. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, vlasništvo na pokretnini prenosi se predajom pokretnine u samostalni posjed stjecatelja, uz odgovarajuću izjavu. U ovom slučaju nije sporno to da je roba bila u isključivom posjedu tužitelja i da je tuženik izdao odgovarajući račun za primljenu robu. Dakle, tužitelj je sa istom mogao raspolagati time da nije bilo sporno niti to da je dio robe ostao u skladištu Đurđenovac. Tuženik je bio upoznat sa time da je roba namijenjena izvozu u Kanadu (spomenuto svjedočenje Mihe Glavića) i nije se istome usprotivio a od tužitelja je dobio i bjanko zadužnice kao dalje sredstvo osiguranja plaćanja.

Skriveni nedostaci robe i obavještanje

Postojanje skrivenih nedostataka robe kao i obavještanje o istima, sve do pokretanja ove parnice, nije bilo sporno – tuženik je osobno pisao proizvođaču o navedenim nedostacima a proizvođač je prihvatio reklamaciju i povrat robe. Samim tim otklonjeni su i mogući prigovori oko pitanja da li su nedostaci bili skriveni ili nisu – tuženik i proizvođač ne mogu sada, nakon više godina od prihvata reklamacije, uspješno isticati ove prigovore. Prema mišljenu suda, ovaj je prigovor istaknut samo u jednom cilju – radi izbjegavanja odgovornosti za štetu koja je nastala uslijed skrivenih nedostataka.

U pogledu uzroka skrivenih nedostataka znakovita je izjava Gordane Kos (str. 535. i 536. spisa) koja tvrdi da je, zbog transportiranja neodležanog džema i prevrtanja pri etiketiranju moralo doći do pucanja pektinske mrežice. Kada se zanemari da je ista dana isključivo radi otklanjanja odgovornosti od proizvođača (makar je reklamacija priznata i ostvarena), iz nje proizlazi upravo postojanje skrivenih nedostataka. Naime, navedena osoba,

rukovoditelj kontrole i razvoja u Vitaminka A.D. Banja Luka, morala je biti upoznata sa tehnologijom i posljedicama postupanja sa džemovima a, prema njenom iskazu, bila je obznata i sa načinom na koji je tužitelj postupao sa predmetnim staklenkama džema u Ardenovcu (cit., „...kao što sam se i sama uvjerila, vršilo ručno etiketiranje...“ cit. dovršen). Takvoj situaciji ona, kao stručna osoba, morala je znati koje će posljedice nastupiti (ili koje posljedice mogu nastupiti) u slučaju takvog postupanja i o tome pismeno obavijestiti tužitelja, pravo radi otklanjanja odgovornosti proizvođača. Iz njene izjave i isprava koje su ostavljene u spis ne proizlazi da bi ona to učinila, pa čak niti usmeno. Ova činjenica, zajedno sa prihvatom reklamacije i navodom kako je primopredaja po reklamaciji izvršena komisijskim putem, jasno ukazuje upravo na postojanje skrivenih nedostataka za koje tužitelj nije mogao biti odgovoran.

Dopuštenost procesne kompenzacije

Procesna kompenzacija (prigovor radi prijeboja), po svojoj naravi predstavlja jedan od načina prestanka obveznog odnosa obračunavanjem međusobnih potraživanja i njihovim prijebojem na temelju sudske odluke. Sami prijeboj vrši se temeljem odredbi čl. 171. i 172. Zakona o obveznim odnosima (preuzet kao propis RH u NN 53/91, izmjene u NN 73/91., 111/93., 3/94., 7/96., 91/96., 112/99. i 88/01, u daljem tekstu ZOO).

Valja naglasiti da se u ovom postupku ne primjenjuju odredbe Zakona o obveznim odnosima objavljen u NN 35/05 jer se isti, temeljem odredbe čl. 1163. primjenjuje samo na pravne odnose koji su nastali nakon njegovog stupanja na snagu 01. siječnja 2006. Obzirom da je odnos između stranka nastao 2004. godine, na isti se primjenjuju odredbe ranijeg Zakona o obveznim odnosima.

Da bi sud mogao izvršiti takvu procesnu kompenzaciju potrebno je da se ispune određeni uvjeti – uzajamnost tražbina, njihova istovrsnost, dospelost, utuživost a mora postojati i izjava o prijeboju.

Drugim riječima, da bi tuženik mogao izjaviti prigovor radi prijeboja nužno je potrebno da oba potraživanja još postoje i da prije isticanja prigovora radi prijeboja nije proveden građanskopravni prijeboj potraživanja (u tom slučaju radilo bi se o prigovoru prijeboja).

U ovom predmetu tužitelj je postavio svoj tužbeni zahtjev i u tom pravcu proveden je dokazni postupak u kojemu je sud utvrdio da je novčano potraživanje tužitelja osnovano. Što se tiče potraživanja tuženika prema tužitelju, istaknutog u protutužbenom zahtjevu po kojemu je zatražena procesna kompenzacija, ono nije bilo sporno – tužitelj je priznao njegovu visinu i u tom pravcu sud nije provodio nikakve dokaze.

Dakle, ostvareni su prvi od osnovnih uvjeta za provođenje procesne kompenzacije – utvrđena je uzajamnost, istovrsnost i dospelost potraživanja.

Slijedeći uvjet koji je potrebno ispuniti jest uvjet utuživosti potraživanja. Nesporno je da se tražbine obiju strana mogu ostvariti u sudskom postupku te da niti jedna od njih nije zastarjela. Jedini problem koji se mogao pojaviti u tom slučaju jest činjenica da je tužitelj predao tuženiku bjanko zadužnice koje, po svojoj naravi, kada se ispune i predaju na naplatu imaju svojstvo pravomoćnog rješenja o ovrsi, prema čl. 183.a Ovršnog zakona (NN 57/96, izmjene u NN 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04 i 88/05). No, kako nema dokaza da bi navedene zadužnice bile doista i ispunjene, ovaj sud smatra kako to nije prepreka da se, u ovom postupku, provede procesna kompenzacija tražbina stranaka.

U pogledu davanja izjave o prihvatu provedbe procesne kompenzacije, punomoćnici stranaka su se jasno odredili na ročištu.

Iz ovoga proizlazi da su se ostvarili svi uvjeti za provođenje procesne kompenzacije međusobnih potraživanja stranaka u ovom postupku.

Zbog toga je sud, svojom presudom, utvrdio postojanje tražbina stranaka (točka I i II izreke presude), proveo procesnu kompenzaciju i navedena potraživanja prebio (točke III i IV izreke presude) te naložio tuženiku da isplati tužitelju razliku preostalu nakon prijeboja (točka V izreke presude).

Točka VI izreke presude odnosi se na povrat bjanko zadužnica, što se ne može obuhvatiti procesnom kompenzacijom.

Visina zahtjeva

Prema nalazu i mišljenju sudskog vještaka, stvarni troškovi tužitelja koji se odnose na troškove izvoza i povrata neispravne robe, dokazani računima, iznose 1.152.682,05 kn.

Tuženik je istom dijelu nalaza prigovorio navodeći kako osporava račun Jadroagenta na iznos od 74.050,52 kn iz razloga što se isti odnosi na „dangubu“ za razdoblje od 3. 11. 2004. do 25. 11. 2004. godine te da nije jasno kolika je to količina robe koja je izvezena u Kanadu. U pogledu računa Jadroagenta na iznos od 74.050,52 sud smatra kako je isti osnovan i predstavlja legitimno pravo tužitelja na naknadu štete iz razloga što se radilo o trošku koji je tužitelj platio prijevozniku za čekanje na utovar robe koja je bila predmet ugovora između tužitelja i tuženika. Naime, da je roba koju je tužitelj kupio od tuženika bila ispravna, ovaj bi trošak predstavljao normalni i redovni trošak tužitelja, koji bi isti morao ukalkulirati u svoje poslovanje. No, obzirom da je roba čiji se utovar čekao bila neispravna, tužitelj je morao ponovo snositi troškove prijevoza te ovaj iznos u cijelosti ulazi u štetu koju tužitelj trpi. Nadalje, povodom prigovora tuženika kako nije vidljivo koliko je točno robe otpremljeno u Kanadu sud ukazuje tuženiku na iskaz Tatjane Klarić Jurković, direktorice tuženika (str. 381. spisa), koja je izjavila da su prvi kontejneri otišli u Kanadu krajem 12. mjeseca 2004. godine te da su isti, zbog loše kvalitete robe, vraćeni sukcesivno. U tom dijelu tuženik nije osporio iskaz svjedoka. Dakle, roba koju je tužitelj kupio od tuženika upravo je ona koja je izvezena u Kanadu i koja je morala biti vraćena zbog loše kvalitete. Obzirom da su troškovi izvoza i ponovnog uvoza robe dokazani računima, sud smatra kako je u cijelosti utvrđen iznos tih troškova u visini od 1.152.682,05 kn.

Prema nalazu i mišljenju vještaka, izmakla dobit tužitelja zbog porasta cijene robe i transportnih usluga iznosi, prema tečaju na dan 31. 12. 2004. godine, 354.367,84 kn. Kako je tužitelj istu obračunao na dan podnošenja tužbe, vještak je utvrdio da je ista, na taj dan, iznosila 411.005,21 kn. U tom dijelu tuženik je prigovorio nalazu navodeći kako vještak, prilikom izračuna, nije uzeo u obzir vrstu i količinu robe, što je od bitnog utjecaja na nalaz. U tom pravcu sud ukazuje na neosporenu činjenicu koja proizlazi upravo iz dopisa tuženika i zapisnika koji je potpisao tuženik na str. 22.-25. spisa – najveća količina robe u povratu odnosila se upravo na džem od jagoda (33.107 kom); i kupina (27.411 kom) koji su pretrpili i najveće povećanje cijene (kupine 12,82%, jagode 8,7%) dok je najmanje povećanje cijene bilo upravo kod onog džema koji je vraćen u najmanjim količinama (višnja – vraćeno 32 kom. povećanje cijene 2,27%). Zbog toga sud smatra kako je izračun vještaka, u kojemu je kao povećanje cijena uzeo prosjek od 8%, u cijelosti primjeren i, u stvarnosti, ide na ruku tužitelju.

Kako bi za točan izračun trebalo provoditi dalje dokaze koji bi podrazumijevali dalje troškove stranaka, vještaka i vrijeme suda, primjenom odredbe čl. 223. Zakona o parničnom postupku sud je visinu ove vrste štete procijenio prema slobodnoj ocjeni, prihvaćajući nalaz i

mišljenje vještaka u cijelosti. Naime, promjena cijene zamjenskog proizvoda samo je jedan od segmenata izgubljene zarade po ovoj točki tužbe a radi se o povećanju koje, prema mišljenju vještaka, iznosi u prosjeku 8% za neke proizvode time da može biti i veći. Kako samo trošak odvjetnika za pristup na ročište i na očitovanje glede nalaza i mišljenja vještaka, prema odredbama Tarife, iznosi cca 1% za svaku radnju u punom obujmu, očito je da bi trošak točnog utvrđenja visine ove izgubljene zarade bio nerazmjerno visok i ne bi opravdavao troškove potpunog utvrđenja izgubljene zarade po ovom dijelu zahtjeva.

Dalje, troškove radne snage pri raspakiranju i dovođenju robe u prvobitno stanje (skidanje etikete, popravak oštećene ambalaže i dr.), vještak je utvrdio, prema dokazivim podacima, u visini od 260.729,29 kn. Tuženik je osporio navedene troškove iz razloga što isti nisu imali svoje opravdanje niti za njih postoji racionalno obrazloženje, pri čemu je osporio i trošak nabave 88.480 staklenki.

Ovakav prigovor tuženika nije u skladu sa dokazima koji su izvedeni tijekom postupka – iz neosporenog dijela iskaza Tatjane Klarić Jurković (str. 381. spisa) vidljivo je da su se džemovi dovozili iz Vitaminke u staklenkama bez etikete te da je tužitelj robu dalje pakirao u druge staklenke i etiketirao u dogovoru sa svojim kupcem u Kanadi. O tome da je tužitelj namjeravao robu izvesti u Kanadu saznanje su imali i predsjednik uprave tuženika Miho Glavić (svjedočenje na str. 384. spisa) i djelatnici Vitaminke A.D. (izjava Gordane Kos, rukovoditelja kontrole i razvoja, str. 535. i 536. spisa). Što više, Gordana Kos u spomenutoj izjavi navodi kako se i sama uvjerila kako se vrši etiketiranje i prepakiranje proizvoda. Dakle, nije sporno da su tuženik i proizvođač znali što tužitelj radi sa proizvodom (da se prepakira i etiketira u dogovoru sa krajnjim kupcem) te nije jasno zbog čega tuženik prigovara osnovanosti tog dijela zahtjeva. Tužitelj je ovaj trošak pojasnio a vještak je isti obračunao prema dokumentaciji. Stoga sud smatra da je ovaj dio zahtjeva tužitelja također osnovan u cijelosti. Pri tome valja posebno ukazati na to da je tuženik prigovario samo osnovanosti takvog etiketiranja i prepakiranja a ne samoj činjenici da je isto izvršeno – obzirom da iz iskaza svjedoka Tatjane Klarić Jurković jasno proizlaze razlozi zbog kojih je to tuženik činio, takav prigovor sud smatra neosnovanim.

Nadalje, prema nalazu i mišljenju vještaka, izgubljena zarada tužitelja za preostalih 68 kontejnera robe, do čijeg izvoza nije došlo, iznosi 495.114,29 kn. Ovom dijelu nalaza tuženik je prigovorio iz razloga što smatra kako nije dokazano da bi strani kupac kupio 100 kontejnera te da, načelno, prigovara i metodologiji izračuna izmakle dobiti. U pogledu namjere stranog kupca sud ukazuje na neosporeni dopis stranog partnera tužitelja (str. 14. i 15. spisa) koji ukazuju u pisanu namjeru stranog partnera za kupnju cca 100 kontejnera robe. Valja ukazati i na to da su tuženik i proizvođač imali saznanja kako tužitelj namjerava robu prodati robu svom partneru u Kanadi (izjava Gordane Kos na str. 385. i 386. spisa kao i iskaz Mihe Glavića na str. 384. spisa) te tu činjenicu sud smatra dokazanom. Ovo posebno obzirom na izjavu Gordane Kos koja tvrdi da je Vitaminka trebala proizvoditi džemove za Voće Rojal d.o.o. u okvirnoj količini od 1.800.000 kom a da je, prema izjavi Mihe Glavića, realizirano oko 425.000 kom. Na ročištu koje je održano 29. 11. 2007. godine vještak se detaljno očitovao o metodologiji izračuna izgubljene zarade te o razlozima zbog kojih je poslovanje u godini 2004. i 2005. izuzeto iz obračuna. Sud poklanja vjeru ovom nalazu i mišljenju u cijelosti te utvrđuje kako je visina izgubljene zarade tužitelja upravo ona koju je naveo vještak u svom nalazu.

646

Troškovi postupka

Visina nagrade i naknade troškova za radi odvjetnika utvrđena je temeljem odredbi tbr. 7. i 8. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 91/04 i 37/05), porez na dodanu vrijednost na iznos nagrade obračunat je prema tbr. 42. Tarife i Zakonu o porezu na dodanu vrijednost a pristojbe na presudu prema odredbama Zakona o sudskim pristojbama i Tarifi sudskih pristojbi (NN 26/03, pročišćeni tekst).

Primjenom navedenih odredbi, sud je utvrdio vrijednost svake pojedine radnje na način da je, u odnosu na vrijednost predmeta spora utvrđenu u iznosu tužbenog zahtjeva na način od 2.320.944,24 kn primijenio odredbe Tarife te izračunao vrijednost radnje u iznosu od 2.321 bod odnosno 23.210,00 kn, što treba uvećati za pripadajući PDV. Nadalje, primjenom odredbe tbr. 8. st. 1. i 3. sud je većinu podnesaka obračunao u visini 500,00 kn, obzirom da isti nisu obuhvaćeni točnim popisom podnesaka za koji pripada pravo na punu naknadu.

Valja ukazati na to da je sud vezan vrstom i gornjom granicom zahtjeva stranaka, kao u pogledu glavne stvari tako i u pogledu troškova postupka. Ovo znači da se troškovi postupka mogu odrediti samo u pogledu troškovnika koji su priznati i da sud ne može ići izvan istih te obračunavati radnje koje stranke nisu zatražile.

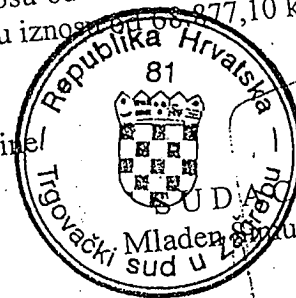
Zbog toga tužitelju pripada, temeljem odredbi čl. 154. i 155. ZPP-a, slijedeća naknada troškova postupka: sastav tužbe 23.210,00 kn; ročište 12. 04. 2006. (50%) 11.605,00 kn; ročište 25.05.2006. godine u iznosu od 23.210,00 kn; podnesak 02.06.2006. u iznosu od 500,00 kn; ročište 07.12.006. godine u iznosu od 23.210,00 kn; podnesak 13.12.2006. godine u iznosu od 500,00 kn; ročište 19.01.2007. godine u iznosu od 23.210,00 kn; ročište 15.02.2007. godine u iznosu od 23.210,00 kn; ročište 18.05.2007. godine u iznosu od 23.210,00 kn; podnesak 31. 05. 2007. godine u iznosu od 500,00 kn; ročište 06.06.2007. godine u iznosu od 23.210,00 kn; ročište 29.11.2007. godine u iznosu od 500,00 kn; ročište 14.11.2007. godine u iznosu od 500,00 kn; i ročište 29.11.2007. godine u iznosu od 23.210,00 kn; pripadajući PDV na navedene iznose u visini od 43.842,00 kn, pristojbe na tužbu i presudu u iznosu od 10.000,00 kn te troškovi vještačenja u iznosu od 8.000,00 kn.

Tužitelju nije priznat trošak podneska 25.05.2006. jer je isti predan na ročištu.

Ukupno, tužitelju je priznat trošak ovog postupka u iznosu od 261.127,70 kn a odbijen je sa zahtjevom za isplatu daljih troškova parničnog postupka u iznosu od 877,10 kn.

Slijedom navedenog riješeno je kao u izreci.

Zagreb, 13. prosinca 2007. godine

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka presude, iz razloga navedenih u čl. 353 st. 1 ZPP-a: Žalba se podnosi ovome sudu u 3 primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske...

DNA

1. Dostaviti tužitelju po pun. uz pristojbu na presudu 5.000,00 kn
2. Dostaviti tuženiku po pun.
3. Pisarnica: evidencija i kal 30 dana

12-02-2008

6/11.12.08

AWT INTERNATIONAL Trgovina i usluge d.o.o.
Slavonska avenija 52/a
10000 ZAGREB

Obračun kamata 33

Datum
26.06.2017

Partner

Šifra	Naziv partnera	Mjesto	Hp broj	Ulica i kbr.	PDV ID. BR./OIB
8039840	AWT INTERNATIONAL Trgovina i usluge d.o.o.	ZAGREB	10000	Slavonska avenija 52/a	5715949897

Kamata

Račun/kredit	Od dana	Do dana	Broj dana	Broj godina	Iznos	Kamatna stopa	Iznos kamate
1	03.03.2006	31.12.2007	669	1,8328767	661.039,23	15,000000	181.740,51
1	01.01.2008	30.06.2011	1.277	3,4958904	661.039,23	17,000000	392.856,52
1	01.07.2011	31.07.2015	1.492	4,0849315	661.039,23	15,000000	405.045,00
1	01.08.2015	31.12.2015	153	0,4191781	661.039,23	10,140000	28.097,25
1	01.01.2016	30.06.2016	182	0,4972678	661.039,23	10,050000	33.035,71
1	01.07.2016	31.12.2016	184	0,5027322	661.039,23	9,880000	32.833,78
1	01.01.2017	14.06.2017	165	0,4520548	661.039,23	9,680000	28.926,35
							1.102.535,12

VOĆE ROYAL d.o.o.
u stječaju
Zagreb

AWT INTERNATIONAL Trgovina i usluge d.o.o.
Slavonska avenija 52/a
10000 ZAGREB

Datum

Obračun kamata 34

26.06.2017

Partner

Šifra	Naziv partnera	Mjesto	Hp broj	Ulica i kbr.	PDV ID. BR./OIB
8039840	AWT INTERNATIONAL Trgovina i usluge d.o.o.	ZAGREB	10000	Slavonska avenija 52/a	5715949897

Kamata

Račun/kredit	Od dana	Do dana	Broj dana	Broj godina	Iznos	Kamatna stopa	Iznos kamate
2	13.12.2007	31.12.2007	19	0,0520548	261.127,70	15,000000	2.038,94
2	01.01.2008	30.06.2011	1.277	3,4958904	261.127,70	17,000000	155.188,55
2	01.07.2011	31.07.2015	1.492	4,0849315	261.127,70	15,000000	160.003,32
2	01.08.2015	31.12.2015	153	0,4191781	261.127,70	10,140000	11.099,14
2	01.01.2016	30.06.2016	182	0,4972678	261.127,70	10,050000	13.049,96
2	01.07.2016	31.12.2016	184	0,5027322	261.127,70	9,880000	12.970,20
2	01.01.2017	14.06.2017	165	0,4520548	261.127,70	9,680000	11.426,66
							365.776,77

VOĆE ROYAL d.o.o.
u stečajju
ZAGREB

VOCE KOVAL DO O V STECATU
TINT KNEVICH 12
10000 ZAGREB

AR AR

FINANCIJSKA AGENCIJA
ODJEL PISARNICE ZAGREB

2006-06-28

PREDNEĆINE ZA GODBE
PRIMANJE PREMA POSTE

10000 ZAGREB

Masa: 2009 27.06.17 15:45:22 14.10
03 032A 0 10124 ZAGREB
RC 40 496 945 9 HR
R

FINANCIJSKA AGENCIJA
RC ZAGREB

10000 ZAGREB

ULICA GRADA VUKOVARA

10000 ZAGREB ST-1219/1A

